

Č. 5750.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: * Nárok na důchod předků dle § 25 zák. o požitcích váleč. poškozců z 20. února 1920 č. 142 Sb. nepřisluší, má-li uchazeč o důchod děti, které dle svých majetkových a výdělkových poměrů jsou s to, aby plnily svou alimentární povinnost ve smyslu § 154 o. z. o.

(Nález ze dne 8. června 1926 č. 12.104.)

V ě c: Terezie K. ve V. (adv. Dr. Ed. Kalabis z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (min. m. taj. Dr. Voj. Elsnic) o důchod předků.

V ý r o k: Na ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o v a d y ř í z e n í.

D ů v o d y: Přihláškou o důchod na základě zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. o požitcích vál. poškozců podanou dne 19. února 1923 uplatňovala Terezie K. nárok na důchod předků jako matka Artura K. dne 22. října 1915 ve válce zemřelého, udávajíc, že ani movitého ani nemovitého jmění nemá. Výměrem ze 14. října 1924 nepřiznal zem. úřad pro péči o válečné poškozence pro Slov. v Bratislavě na základě cit. zák. ve znění zák. z 25. ledna 1922 č. 39 Sb. Terezii K. důchod předků, ježto konaným šetřením bylo zjištěno, že nebyla odkázána výlučně jen na podporu svého syna Artura, ježto má ještě jiné děti, které dle zákona jsou povinny o její výživu se postarati a syn Emil, jak bylo zjištěno, také přispívá, takže její výživa není ohrožena.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. soc. péče stížnost Terezie K. z těchto důvodů: »Předkové mají podle § 25 odst. 1 zák. č. 142/1920 ve znění zák. č. 39/1922 nárok na důchod, pokud jsou výdělku neschopni a prokáží-li, že osoba, od níž nárok na důchod odvozují, podstatně přispívala k jejich výživě aneb že by tak činila, kdyby byla na živu. St-lka má ještě více dospělých synů a dcer, kteří jsou podle zákona povinni k výživě své matky přispívati, takže nedá se souditi, že by výživa st-lky byla ohrožena a že by byla touto závislá na svém synu Arturu, který padl co vojín světové války, kdyby byl na živu.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Zák. o požitcích vál. poškozců č. 142/1920, činí v § 25 nárok na důchod předků závislým na podmínce, že předek je výdělku neschopný a že osoba, od níž předek nárok odvozuje, podstatně přispívala k jeho výživě, nebo že by tak činila, kdyby byla na živě. Tendencí tohoto zákona a novely č. 39/1922 jest, poskytnouti aspoň částečnou náhradu za újmu, vzniklou úmrtím nebo výdělečnou neschopností živitele, ale jen tenkrát, když poškozená osoba nezbytně potřebuje této částečné náhrady k uhájení existence. To je patrné zejména ze všeobecných ustanovení zákona o požitcích vál. poškozců o osobách, které mají nárok na požitky, zejména z §§ 2 a 4 ve znění zák. č. 39 ex 1922, podle nichž nárok na důchod vál. poškozců nepřisluší, když je výživa vál. poškozence zabezpečena vlastním příjmem v určité minimální výši, nebo když příjem takový mají rodiče neb předkové, kteří jsou podle zákona povinni přispívati k výživě vál. poškozence, v kterémžto případě se vál. poškozenci započítává onen díl příjmů jeho ascendentů, jenž vypočten podle počtu členů rodiny by na vál. poškozence připadl. Z těchto základních ustanov-

vení plyne, že dle tendence zákona i za podmínek v § 25 zák. č. 142/1920 stanovených nepřísluší nárok na důchod tomu předku, jehož potřebná výživa je zabezpečena buď jeho vlastním příjmem nebo příjmy osob, které jsou dle zákona povinny opatrovati jemu potřebnou výživu. Nárok na důchod předků nepřísluší tudíž, jestliže uchazeč o důchod má ještě děti, které jsou podle zákona povinny v případě nouze jej živiti a které podle svých majetkových a výdělečných poměrů jsou s to tuto alimentární povinnost plniti (§ 154 o. z. o.).

V tomto případě není sporu, že st-lka je neschopna výdělku a nemajetná a že syn Artur ji podporoval. Nebylo také popřeno nař. rozhodnutím, že tento syn podstatně přispíval na výživu st-lky. Žal. úřad dospěl k úsudku, že výživa st-lky je zabezpečena tím, že st-lka má více dětí, které jsou povinny, poskytnouti jí výživu podle o. z. o. Tato okolnost sama o sobě však neprokazuje zabezpečení výživy st-lčiny. Rozhodujícím je, zdali děti st-lčiny jsou podle svých individuálních poměrů hmotných také skutečně s to, aby matce poskytovaly potřebnou výživu. V tomto směru žal. úřad nezaujal stanoviska k výsledkům dosavadního šetření, pokud se týče nedal výsledky ty doplniti tak, aby se dalo bezpečně posouditi, zdali děti, které jsou na živě, opatrovaly potřebnou výživu st-lce, a nevyslovil v nař. rozhodnutí, zdali a z kterých důvodů má za zjištěno, že a které děti jsou s to, poskytovat st-lce trvale potřebnou výživu. Skutková podstata pro posouzení sporného nároku potřebná nebyla v tom směru dosud dostatečně zjištěna. V tomto nedostatku spočívá podstatná vada dosavadního řízení.

Č. 5751.

P o z e m k o v á r e f o r m a: I. Stpů nemůže žádost majitele zabraných lesů za vyloučení ze záboru podle § 11 záb. zák. loveckého domu, hájovny a části lesa zamítnouti jen z toho důvodu, že jde o enklavu uprostřed lesů vlastníkem nereklamovaných, a že stát, který lesy převezme, potřebuje oněch budov k umístění lesního personálu. — II. Slouží pila na lesním panství »hospodaření na zabraných nemovitostech«?

(Nález ze dne 8. června 1926 č. 12.191.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1663, 3076 adm. a j.

V ě c: František K. v V. (adv. Dr. B. Klob z Brna) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. R. Vyšín) stran nároku dle §§ 3 a) a 11 zák. záb.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje z části pro nezákonnost, z části pro vady řízení.

D ů v o d y: Podáním k zem. soudu pro věci civilní v Brně z 3. října 1924 uplatnil st-l svůj nárok dle § 11 záb. zák. na nemovitosti, jichž zamýšlené převzetí mu stpů výměrem ze dne 22. července 1924 oznámil, a mimo jiné žádal i za propuštění ploch čk. . . . v R. i s příslušnými pozemky. Podáním z 2. prosince 1924 žádal pak st-l za vyloučení řady nemovitostí ze záboru dle § 3 a) záb. zák., a mimo jiné i parní pily v S.

Po provedeném místním šetření za účasti st-lovy rozhodl stpů o žádostech st-lových v odpor braným výnosem, v němž: a) zamítl žádost za